ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

('Από τὰ «'Απομνημονεύματα» γνωστοῦ "Ελληνος ἀστυνομικοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΛΟΙΠΟΝ; ξαναρώτησα τὸν 'Αρχηγὸ ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὶς σκέψεις ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν.

'Αντὶ ὅμως ἀπαντήσεως μοῦγνεψε βάζοντας τὸ δάχτυλο στὸ στόμα νὰ σωπάσω. Μποροῦσα ὅμως νὰ σωπάσω; 'Επὶ τέλους ἤθελα νὰ μάθω τί ἐσήμαινε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. 'Ηταν ὁ κλέφτης τῶν κοσμημάτων ὁ νέος ἐκεῖνος ἢ ὄχι;

"Αξαφνα ἀκούστηκαν τὰ ἴδια ἀργὰ πατήματα καὶ πρόβαλε ἀπ' τὸ σκοτάδι ὁ ἴδιος νέος μὲ τὰ ἀνεξήγητα φορέματα.

'Ανηφόρισε σιγὰ-σιγὰ στὸ πεζοδρόμιο, κοξοκυττάζοντας γύρω του, κι' ὅταν ἔφτασε μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ τραπεζίτη, πλησίασε ἀπότομα στὰ σκαλοπάτια, ἔσκυψε κι' ἄρχισε ξανὰ νὰ καμώνεται πὼς δένει τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του...

Αὐτὸ πειὰ ἦταν ἀπὸ τ' ἄγραφα.

'Ασφαλῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὕποπτος, ἀσφαλῶς κάτι ἄλλο ζητοῦσε ἐκεῖ πέρα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔφτασε στ' αὐτιά μου κάτι σὰν κουβέντα, σὰν μισόλογα.

Μιλοῦσε αὐτὸς ὁ ἴδιος. 'Αλλὰ μὲ ποιόν; Μοναχός του;

Τὸ δέντρο ποὺ βρισκόμαστε ἀνεβασμένοι μὲ τὸν 'Αρχηγὸ ἦτανε ἀρκετὰ μακρυὰ κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ σκύψω στ' αὐτί του καὶ νὰ τοῦ πῶ:

— Εἰν' αὐτός;

'Ο 'Αρχηγὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔκαμε μιὰ χειρονομία ποὺ ἐσήμαινε:

— Αὐτὸς πρέπει νἆναι.

— 'Ο κλέφτης; ρώτησα.

— Ναί.

— Τότε τί καθόμαστε; Γιατί δὲν τὸν πιάνεις;

'Ο 'Αρχηγὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ ψιθύρισε:

— Νὰ τὸν πιάσω; Καὶ τί στοιχεῖα ἔχω ἐναντίον του; Νὰ πιάσω ἕναν ἄνθρωπο γιατὶ δένει ἁπλῶς τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του, μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα; Δὲν τοὺς πιάνουν ἔτσι τοὺς κλέφτες, φίλε μου. Τέτοια γκάφα δὲν τὴν ἔκαμα ποτέ.

Σωπάσαμε...

'Ο ἀλλόκοτος ἄγνωστος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη σκυμμένος μπρὸς στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τῆς πόρτας τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Διάκου, προσποιούμενος πάντα πὼς δένει τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ξαναμουρμούρισε κάτι. Τί ὅμως; Δὲν μποροῦσαμε ν' ἀκούσουμε.

'Επὶ τέλους σηκώθηκε, προχώρησε μερικὰ βήματα, στάθηκε παραπάνω, στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κάπνισε λίγο, τὸ πέταξε ἀπότομα καὶ ξαναγύρισε πίσω σιγὰ-σιγά.

Μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ τραπεζίτη, στάθηκε ἀποτόμως, ὅπως καὶ τὶς διὸ πρῶτες φορές, κι' ἄρχισε ἡ ἴδια ἱστορία τοῦ δεσίματος τοῦ κορδονιοῦ τοῦ παπουτσιοῦ του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔμεινε σκυμμένος περισσότερη ὥρα. Καὶ διαρκῶς κάτι ἔλεγε. Μοῦκανε τὴν ἐντύπωση πὼς μιλοῦσε μὲ θυμό, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

'Επὶ τέλους, λίγες στιγμὲς πρὶν σηκωθεῖ, μιὰ λέξι ποὺ τὴ φώναξε πιὸ δυνατά, ἔφτασε στ' αὐτιά μας. 'Η λέξις: «'Εκδίκησις!»

Τί ἐσήμαιναν ἐπὶ τέλους ὅλ' αὐτά; 'Επρόκειτο περὶ πραγματικοῦ κακούργου, ἢ κανενὸς τρελλοῦ;

'Ετοιμαζόμουν νὰ ρωτήσω τὸν 'Αρχηγό, μὰ δὲν πρόφτασα.

'Ο μυστηριώδης ἄγνωστος ἀπομακρυνότανε τώρα γρήγορα-γρήγορα κι' ὁ 'Αρχηγὸς γλύστρησε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δέντρο στὴ γῆ. Τὸν ἀκολούθησα. Στὴ γωνία συναντήσαμε τοὺς ἄλλους μυστικοὺς ἀστυνομικούς.

'Ο 'Αρχηγὸς τοὺς ἔδειξε τὸ νέο ποῦχε κάνει πάλι ἀργὸ κι' ἄβουλο τὸ βάδισμά του καὶ τοὺς εἶπε:

— Πάρτε τὸν ξοπίσω. Τὸ νοῦ σας μὴ σᾶς καταλάβη. 'Εφαρμόστε τὸ πιαχνίδι τῆς «στρατάς». Νὰ τὸν παρακολουθῆ ὁ ἕνας σας. 'Ο δεύτερος νὰ παρακολουθῆ τὸν πρῶτο κι' ὁ τρίτος τὸ δεύτερο. "Ετσι μπορεῖτε νὰ συναλλάξεστε, ἂν γνωρίση κεῖνον ποὺ θὰ πηγαίνη ἀμέσως κατόπιν του. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ σᾶς προφτάσω κ' ἐγὼ σὲ λίγο. Νάτος, στάθηκε σ' ἐκεῖνη τὴ γωνία!... Τὰ μάτια σας τέσσερα...

'Ο τρίτος ἀπὸ σᾶς ἂς μένει πολὺ πίσω ἀπ' τὸ δεύτερο γιὰ νὰ μὴ σᾶς χάσω. Θὰ σᾶς προλάβω σὲ λίγο. 'Εμπρός!...

"Οταν μείναμε μόνοι, ρώτησα τὸν 'Αρχηγό:

— Κι' ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε; Γιατί γυρίζουμε πίσω;

— Τώρα θὰ δῆς.

Μὴ βιάζεσαι.

Πήγαμε καὶ σταθήκαμε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο, στὸ ὁποῖο εἴμαστε ἀνεβασμένοι πρὸ ὀλίγου.

'Ο 'Αρχηγὸς κύτταξε προσεκτικὰ γύρω του καὶ μοῦ εἶπε τέλος:

— Κάνεις μιὰ δουλειά;

— Κατὰ τὴ δουλειά.

— "Α, δὲν εἶνε δὰ καὶ σπουδαία. Θὰ πᾶς ἀπέναντι στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Διάκου, θὰ σκύψης καὶ θὰ προσποιηθῆς πὼς δένεις τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ σου...

— Κι' ἔπειτα;

— Δὲν καταλαβαίνεις;

— "Οχι.

— Θὰ προσπαθήσης ν' ἀντιληφθῆς τί σκοπὸ εἶχε ἀκριβῶς ὁ ἄγνωστος, ποῦκανε τὴν ἴδια αὐτὴ ἱστορία τρεῖς φορὲς στὴ σειρὰ προηγουμένως.

— Θαυμάσια! Αὐτὸ μ' ἀρέσει.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

'Ο μέγας Φλαμανδὸς ζωγράφος 'Αντώνιος Βὰν Ντύκ.

— Καὶ κάποιο σκοπὸ θἄχε βέβαια γιὰ νὰ κάθεται σκυμμένος τόσην ὥρα μπρὸς στὴν πόρτα.

— 'Αναμφιβόλως.

— Λοιπόν; 'Εμάντεψες ἐσὺ τίποτα;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάω καὶ μόνος μου νὰ... δέσω τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ μου μπρὸς στὰ σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου τοῦ τραπεζίτη.

— Μάταια θὰ κοψομεσιαστῆς.

— "Οχι δά. Ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε, λέει τὸ Εὐαγγέλιο. "Αλλωστε ἐγὼ εἶμαι σὰν τὶς κουκουβάγιες. Βλέπω καλὰ στὸ σκοτάδι. Στάσου λοιπὸν ἐδῶ κι' ἔφτασα.

'Ακούμησα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ περίμενα. 'Ο 'Αρχηγὸς πῆγε ἀντίκρυ κι' ἔσκυψε μπρὸς στὰ σκαλοπάτια.

"Οταν γύρισε κοντά μου ὁ 'Αρχηγός, ἦταν κατσουφιασμένος.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος τὸν ἄλλο διάβολο! βλαστήμησε σιγά.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

— Τίποτα... τίποτα τὸ σπουδαῖο, ὥς τόσο θὰ δοῦμε...

Κατάλαβα ἀμέσως τὴν αἰτία τοῦ θυμοῦ του. "Ελπιζε νὰ μαντέψη εὔκολα τί ζητοῦσε ὁ ἄγνωστος μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ τραπεζίτη κι' οἱ ὑπολογισμοί του τὸν εἶχαν γελάσει.

— Πήγαινε λοιπόν. Σὲ περιμένω ἐδῶ.

Πῆγα ἀπέναντι, ἔσκυψα στὰ σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου κι' ἐνῶ προσποιόμουν πὼς δένω τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ μου, προσπαθοῦσα νὰ δῶ, νὰ καταλάβω, νὰ μαντέψω τὸ μυστικὸ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀγνώστου. Μὰ μάταια βασανιζόμουν. Δὲν ἔβλεπα μπρός μου τίποτε τὸ ὕποπτο.

Εἶχα φυσικὰ ὑποψιαστεῖ πὼς ὁ ἄγνωστος μιλοῦσε σὲ κάποιον ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὴν κλεισμένη πόρτα. Μὰ δὲν ἄκουσα τίποτε τὸ ὕποπτο, τὸν παραμικρὸ θόρυβο. 'Απογοητεύτηκα συνεπῶς καὶ γύρισα πίσω.

— Λοιπόν; μὲ ρώτησε ὁ 'Αρχηγός.

— Τίποτα, ἀπολύτως τίποτα, τοῦ ἀπάντησα. Δὲν ὑπάρχει κανένα μυστήριο.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχη.

— 'Υποθέτεις καὶ σὺ πὼς ὁ ἄγνωστος μιλοῦσε μὲ κάποιον ποὺ ἦταν πίσω ἀπ' τὴν κλεισμένη πόρτα τοῦ μεγάρου;

— Σὲ παρακαλῶ. Δὲν εἶμαι τόσο ἀφελής. Αὐτὸ δὲν τὸ ὑποψιάστηκα καθόλου. Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα δὲν ὑπῆρχε κανείς. 'Ο διάδρομος εἶνε φωτισμένος. Θὰ διακρίναμε κάποιον ἴσκιο.

— Τότε μὲ ποιὸν μιλοῦσε ὁ ἄγνωστος; "Οχι βέβαια μοναχός του;

— 'Ασφαλῶς ὄχι.

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάω καὶ μόνος μου νὰ... δέσω τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ μου μπρὸς στὰ σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου τοῦ τραπεζίτη.

— Μάταια θὰ κοψομεσιαστῆς.

— "Οχι δά. Ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε, λέει τὸ Εὐαγγέλιο. "Αλλωστε ἐγὼ εἶμαι σὰν τὶς κουκουβάγιες. Βλέπω καλὰ στὸ σκοτάδι. Στάσου λοιπὸν ἐδῶ κι' ἔφτασα.

'Ακούμησα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ περίμενα. 'Ο 'Αρχηγὸς πῆγε ἀντίκρυ κι' ἔσκυψε μπρὸς στὰ σκαλοπάτια.

"Οταν γύρισε κοντά μου ὁ 'Αρχηγός, ἦταν κατσουφιασμένος.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος τὸν ἄλλο διάβολο! βλαστήμησε σιγά.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

— Τίποτα... τίποτα τὸ σπουδαῖο, ὥς τόσο θὰ δοῦμε...

Κατάλαβα ἀμέσως τὴν αἰτία τοῦ θυμοῦ του. "Ελπιζε νὰ μαντέψη εὔκολα τί ζητοῦσε ὁ ἄγνωστος μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ τραπεζίτη κι' οἱ ὑπολογισμοί του τὸν εἶχαν γελάσει.

('Ακολουθεῖ)